
DISSERTATIO · MEDICA

INAUGURALIS,

DE

VARIOLIS.

5

DISSERTATIO MEDICA
INAUGURALIS,
DE
VARIOLIS;
QUAM,
ANNUENTE SUMMO NUMINE,
Ex Auctoritate Reverendi admodum Viri,
D. GEORGII BAIRD, S. S. T. P.
ACADEMIÆ EDINBURGENÆ PRÆFECTI;

NEC NON
Amplissimi SENATUS ACADEMICI Consensu,
Et Nobilissimæ FACULTATIS MEDICÆ Decreto;
Pro Gradu Doctoris,
SUMMISQUE IN MEDICINA HONORIBUS AC PRIVILEGIIS
RITE ET LEGITIME CONSEQUENDIS;

ERUDITORUM EXAMINI SUBJICIT
JEREMIAS RYAN,
HIBERNUS,

SOCIET. REG. PHYS. EDIN. SOC. HONOR.
NEC NON
SOCIET. OLIM HIBERN. MED. SOC. EXTRAORD.—
ATQ. PRÆSES ANNUUS.

Ad diem 12 Septembris, hora locoque solitis.

EDINBURGI:

EXCUDEBANT C. STEWART ET SOCIJ, ACADEMIÆ TYPOGRAPHI.

1800.

JONATHANI HUDSON,

CHIRURGO,

DENTIIUM CURANDI ARTEM CORCAGIÆ,

SUMMA CUM LAUDE SIBI,

ET

CIVIBUS BENEFICIO

EXERCENTI,

HOC OPUSCULUM,

PEREXIGUUM

AMICITIÆ ET OBSERVANTIÆ

TESTIMONIUM,

D. D. CQUE

AUCTOR:

DISSERTATIO MEDICA

INAUGURALIS,

DE

VARIOLIS.

APUD scriptores medicos, quo tempore et quâ mundi regione originem habuit variola, omni fere tempore certamen fuit. Atamen (ut plerumque in ejusmodi rebus usu venit) nil aliud utile a laboribus eorum nobis provenit nisi argumentum certissimum, talem indagationem summâ caligine obvolutam esse. Hinc, et quia satis compertum habemus, medicinæ practicæ nil profuturam esse talem disquisitionem, melius videtur rerum antiqua-

A

rum

rum curiosis eam omninò relinquere quam .
tempus terere in studio, quod ad medicinæ
scientiam nil confert.

Celebris ille Nosologus CULLENUS hujusce mor-
bi definitionem sequentem nobis præbet : “ Sy-
“ nocha contagiosa cum vomitu, et, ex epiga-
“ strico pressio, dolore. Tertio die incipit, et
“ quinto finitur eruptio papularum phlegmo-
“ nodearum, quæ spatio octo dierum, in sup-
“ purationem, et in crustas demum abeunt,
“ sæpe cicatrices depressas, five foveolas in cute,
“ relinquentes.”

Hanc definitionem accipiunt medici omnes ;
at non omnibus eadem est opinio de specie-
bus in quas dividi debet : nonnulli enim enu-
merant varietates complures ; dum alii, inter
quos eminet CULLENUS ipse, duas solummodo
agnoscunt. Quoniam vero hæ omnes divisio-
nes a papularum facie originem ducunt, et non
videntur satis dilucidè ægri statum indicare,

quo

quo solummodo medela dirigenda est, mihi melius videtur eas prorsus rejicere, et illam quam protulit Doctor RUTHERFORD, vir ex concessu omnium verè magnus, adoptare, cui non solum nuper recensita non obstant, sed quæ præterea hoc boni secum affert, quòd ante eruptionem medicamenta ægro accommodata commonstrat. Hæc, ut in prælectionibus clinicis nobis tradita fuit, quadruplex est, et a febris vel fluidorum conditione pendet: scilicet,

Ubi febris ad eruptionem propellendam par est ;

Ubi febris immanior evadit, et, eruptione factâ, remissionem solummodo experitur ;

Ubi febris eruptioni propellendæ non par est ; et denique,

Ubi in fluidis ad putredinem proclivitas observatur.

Secundùm igitur ordinem hujus divisionis morbi historiam tradere in animo est.

HISTORIA MORBI.

SUB quâcunque formâ hic morbus caput effert, semper invadit cum pyrexiae symptomatibus, quæ plerumque meridiem versus agrediuntur; his alia morbo propria citò superveniunt, nempe epigastrii dolor pressurâ auctus, dorsi vel lumborum dolores, vomitus, insomnia turbulenta, punctiōis sensus per varias corporis partes, oculorum rubor, et in adultis ad sudandum proclivitas. His ingravescentibus, tertio die aliquando paroxysmus epilepticus unus vel alter occurrit, qui sub finem ejusdem diei vel initium sequentis eruptionem inducit papularum, quæ primò vix eminent, et puncturas acuum referunt; sed paulatim in pustulas elevantur, et per totum corpus diffunduntur. Hoc stadium, quod eruptivum

eruptivum nuncupatur, quinto die terminatur, quo tempore febris, quæ, ut eruptio apparebat, remittit, prorsus abest. In duos posteros dies papulæ latitudine solummodo amplificantur, et tunc foveola in summo singulorum conspici potest, et bases circulo rubro circumditæ sunt; postero vero die formam induunt spheroidalem. Nunc materies inclusa in pus converti incipit, ut a colore opaco et albido demonstratur, et decimo morbi die in flavum colorem mutatur. Die sequenti maculæ nigræ in apicibus pustularum observantur, ubi rumpentes, aliquantulo puris emissio, corrugantur et incrustantur. Hæc series in facie semper occurrit, sed in aliis partibus materies aliquando reforbetur, et pustulæ sub formam vesicarum vacuarum apparent. Denique crustæ, quæ, materie emissâ, formabantur, paucis elapsis diebus, decidunt; quando æger pristinam valetudinem et vultus pulchritudinem recipit.

Verùm hæc morbi forma potissimum desideranda non semper occurrit. Sæpe febris eruptiva

eruptiva immanior furit, et tunc symptomata nuper recensita majori violentiâ stipata apparent. Oculorum rubor ingens, dolor vehemens capitis, et delirium ferox, adfunt. Nonnunquam paroxysmi epileptici, qui in hâc formâ certiùs occurrunt, primis morbi diebus superveniunt, ægrum torquent, et finem malis imponunt antequam eruptio sese ostendit. At si aliter evenit, eruptio secundo die apparet, majori copiâ erumpit, et citiùs finitur. Pustulæ exficari citiùs incipiunt, maculas in summis ostendentes die octavo, pus vero blandum non continent, sed potius materiem ichorosam; neque circulum rubrum ostendunt, nec bases accuratè circumscriptas, vel formam spheroidalem, sed, basibus latè extensis, papulæ inter se invicem confunduntur.

His symptomatibus (quæ huic cum priori formâ communia sunt) alia sese adsciscunt, qualia sunt angina cum raucedine, dysphagia, et faucium ariditate, quæ primis eruptionis diebus apparet. Citò vultus tumescit,

fcit, ptyalifmus in adultis, diarrhœa in infantibus, supervenit, et febris (quæ eruptione factâ aliquantulum remifit) nunc iterum recrudescit. His fymptomatis ingravefcientibus, æger magis magisque angitur, et diem undecimum verſus eo uſque progrefſa eſt vultus tumefcentia, ut oculos naresque penitus occludat; jamque faliva, quæ primo copioſe profluxit, propter viſciditatem excreari nequit; fluida in os recepta per nares rejiciuntur, et, febre ſecundariâ eodem tempore apparente, æger in ingenti periculo verſatur, ac nonnunquam hoc die penitus oppreſſus, morti ſuccumbit. Si vero æger, hoc die prætermiſſo fato non fungatur, vultus detumefcit, pedes vero et manus tument, et die decimo tertio vultus tumefactio et ptyaliſmus proriſus decedunt. Sed etiam tunc maxima cura ægro adhibenda eſt; febris enim ſecundaria adhuc perſtat, et, eâ præſenti, multa vel peſſima ſymptomata oriri poſſunt, qualia ſunt delirium, coma, et viſcerum inflammationes. Tandem
cruſtæ

crustæ exsiccatione pustularum formatæ, decidunt, easdemque excipiunt squamæ furfuraceæ, quibus decidentibus, æger ab imminente morti evadit deformis fædis cicatricibus, per reliquam vitam mansuris.

Quando febris eruptiva nimis lenis est, tunc symptomatum series apparet, quæ illâ nuper memoratâ vix minus lethalis evadit. In hac morbi specie, æger, qui plerumque infans est, cibum potumque fastidit, aliquando nausæâ urgetur, pulsus vero arteriarum solito frequentiores non evadunt, nec calor corporis augeatur, nec magis querulus est infans. Postquam hæc per tres quatuorve duraverint dies, fortasse natura eruptionem parcam perficit, quâ vero mox evanescente mors supervenit.

Denique ubi symptomata putredinis adsunt, in diversis morbi stadiis sese exerunt, aliquando ante eruptionem petechiæ et maculæ apparent, sæpius vero donec eruptio per aliquot
dies

dies perſtiterit ſeſe non oſtendunt. In hac formâ dirâ omnia ſymptomata pejora ſunt ; corporis vires multum imminuuntur, capitis et faciei tumefactio cum eruptione accidit, dentes cruſtâ nigrâ obducuntur, ſpiritus et excretiones præter naturam foetent, puſtulæ ſero ſanguinolento implentur, et hæmorrhagiæ e naribus, utero, pulmonibus, vel inteſtinis interdum ſupervenientes, ante ſeptimum morbi diem ægri malis finem imponunt.

CAUSÆ REMOTÆ.

IN excitantes et prædiſponentes dividuntur, quarum hæ corpori inhærent, illæ externæ ſunt ; de his igitur ordine diſputandum eſt.

Cauſa excitans nunc ab omnibus virus eſſe quoddam ſui generis conceditur, de cujus naturâ nil omnino notum eſt, verum ab effectibus ejus concludere licet indolis valdè ſubtilis

et noxiæ esse. Semel tantum in vitâ aggreditur, ac nequi sexui nec ætati parcit; quamvis fatendum est in infantibus et ætate nondum adultis frequentius occurrere, quum vero adultos adoritur semper periculosior evadit. Omni anni tempestate identidem occurrit, at plerumque tempore vernali vel æstivo grassatur.

CAUSÆ PRÆDISPONENTES.

PRÆDISPOSITIO in statu quodam corporis consistit, qui causæ excitantis actioni favet. In hoc morbo is status non videtur multum aberrare a fanitate (quamvis prædispositio ad morbum talem significare videtur): nam quotidie exempla occurrunt nonnullorum, qui fanitate quam optimâ frui videntur, hac contagione affectorum; dum inter alias contagiones incolumes evadunt. Hinc, et quia morbus adeo generalis est, prædispositio quasi nobis congenita et a parentibus in utero derivata,

vata, haberi potest: rem autem nequaquam ita se habere satis superque probat experientia quotidiana. Nam sæpe accidit nonnullos, quamvis nunquam antea morbo affectos, tamen nequaquam infici posse. Huic fortassè objici potest, hominem in utero morbo affectum fuisse; quod certè aliquandò evenit, ut luculenter apparet cicatricibus quæ in infantibus nuper natis interdum observantur. Sed quum morbus longum post intervallum supervenerit, rem non ità fuisse argumento est. Liceat mihi memorare casum hùc spectantem cujus mentionem facit Doctor Walker * hisce utitur verbis.

“ A child on the breast, under small-pox of
“ a distinct kind, was nursed by a woman of
“ twenty years of age, who never had the dis-
“ ease, nor was she infected at that time,
“ though she suckled the child through the
“ course of the distemper, and for several
“ months after, and slept with it every night.

B 2

“ She

* Vid. Walker on Small-Pox, p. 101.

“ She afterwards went to London, and, at the
“ distance of two years, was seized with con-
“ fluent small-pox, and narrowly escaped with
“ life.”

Hinc clarè patet, quod (causis excitantibus applicatis) non solum prædispositionis præsentiam morbo inducendo necessariam esse, sed hanc quoque nequaquam semper, sed tantùm aliquandò, præsentem esse. Corporis vero habitus peculiaris, in quo hæc prædispositio fita est, nos latet ; sed inter omnes convenit, eos, metu, mærore, vel aliis animi affectibus deprimentibus laborantes ad hunc morbum admodum proclives esse.

Statui etiam corporis peculiari attribuendæ sunt diversæ hujusce morbi varietates quæ medico occurrunt. Nam eas nequaquam a contagione pendere experientia satis docet ; quia species maligna a mitioris infectione oriri potest, et vice versâ ; et contagio eadem diversis

versis hominibus applicata morbos diversos specie producit. Sed quoniam ignoramus qualis hicce corporis status sit, solummodò memorandi sunt habitus corporis qui cum infectione variolosâ opus conjungentes genus malignum inducere periclitantur. Hi sunt diathesis inflammatoria cutis præsertim, debilitas magna, et putredinis symptomata.

DE INSITIONE.

Cum aliquis hac contagione affectus sit, quoniam nescimus quibus modis morbus impediatur a perficiendo cursum quendam regularem, solummodo restat symptomata dira quæ adsunt mitigare, aliaque arcere. Verùm in homine sano insitione variolam inducere possumus, cujus plerumque symptomata mitia sunt, et sic quo minus corpus morbo redeunti obnoxium fiat præcavemus. Methodus inferendi variolam omnibus adeo familiaris est ut hîc eam

eam describere supervacaneum foret : sed memorare oportet, materiem inferendam, nisi nuper, a pustulâ variolarum semper abstractam fuisse, quoniam nullus alius morbus notus erat qui corpus adeo mutare potuit, ut variolarum contagioni non amplius obnoxium evaderet. Verùm hodie nonnulli haud parvi nominis medici affirmant morbum existere hanc mutationem in systemate gignendo parem, atque adeo mitem ut fere nunquam periculum afferat ; ne quidem unum ex duabus ægrorum millibus occidens, nullosque effectus malos variolarum crebrò sequelas, in systemate relinquens. Hic morbus vaccina vocatur, et in nonnullis Angliæ partibus inter boves latè grassatur, dum in aliis prorsus ignota est. Eam in praxin primo adhibuit Dr Jenner, quem postea secuti sunt Dr Pearson, Woodville, aliique.

Hi multa experimenta instituerunt, homines, vaccinam antea perpeffos, actioni contagionis

gionis variolarum, cum per infitionem, tum per viam naturalem, (ut vocatur), obnoxios reddendo. Ex horum numero ne unum quidem variola affecit. Si hoc esset perpetuum, multum commodi generi humano oriretur. Variola enim infitiva, quamvis plerumque mitis, tamen in familiis quibusdam diras frages edit, necans unumquemque quem corripit, et quamvis non exitio est, tamen fundamenta jacet aliorum morborum, qui mortem inducere periclitantur. Porro, ut infitio non universalis est, sic inoculatio unius vel alterius alicubi, causa existeret cur multi viâ naturali inficiantur, et morte corripiantur. Si igitur nec vaccina ipsa, nec ejus effecta, sunt periculosa, et non communicari potest nisi tactu, et si variolæ accessionem certò arceret, viam designare videtur quâ pestis illa generis humani ex his regionibus omninò abigi posset, quod equidem fautores vaccinæ suggerunt. Verum quamvis ab experimentis, quæ hi viri ingeniosi fecerunt, vaccina videtur has omnes virtutes possidere,

dere, tamen quandoquidem exempla nonnulla memorantur unde discitur homines hunc morbum in formâ dirissimâ et perfectissimâ antea expertos nihilominus variolâ corripî, non possumus non vim ejus suspicari. Et si animo perpenditur, exemplum unum negativum in tali re plus probare centum affirmantivis, aliquis eam omnino rejicere propendebit. Sed quoniam fautores ejus (quorum auctoritas in re medicâ multùm valet) adhuc contendunt eam ad omnia consilia propofita implendum valere, interea judicium nostrum suspendere cogimur, donec experientia plenior extra dubium rem locarit. Jam autem auctoritate Sims, Thornton, Cook, et Beddoes, inducti, vim ejus dubitare, si non omnino negare volumus.

DIAG-

DIAGNOSIS.

ANTE eruptionem variola nonnunquam ab aliis pyrexiiis non facile discernitur; sed si epigastrici dolor, lumbago, (et, post tempus dentitionis), paroxysmi epileptici, una cum manuum et pedum frigiditate adsunt, variolam instare concludere licet. Post eruptionem vero, eruptionis tempus, papularum aspectus, et spatium temporis quod elapsum est inter exortum earum et maturationem, signa præbent quæ satis superque sunt ad hunc morbum ab aliquo alio distinguendum.

PROGNOSIS.

IN primâ formâ hujusce mali, ubi, eruptione factâ, febris decedit, respiratio facilis, pulsus tranquillus, cibi et potus desiderium

C

adeſt,

adeſt, et ſenſorii functiones prorsus ſanæ ſunt, eventum felicem prædicere liceat. In reliquis vero ſpeciebus ſemper exitium timendum, et præcipue ſi ſymptomata, quæ unamquamque denotant, vi majore ſævirent; ſic in ſecundâ ſpecie, ſi oculi admodum rubent, ſi cutis ariditati vehemens ardor totius corporis acceſſerit, et præcipue ſi delirium ſupervenerit, ſi eruptio primis morbi diebus ſeſe oſtenderit, ſi nullum levamen ægro præbuerit; denique ſi ptyaliſmus tam viſcidus ſit ut excreari nequit, eventum infelicem in propinquo eſſe prædicendum eſt.

In tertiâ exitium portenditur ſi oppreſſionis et debilitatis ſigna perquam magna ſint, quamvis calor corporis nil augetur, nec pulſus arteriarum ullo modo ſolitò frequentiores evadunt.

Denique, ubi ad putredinem proclivitas ad-
eſt, quo citius petechiæ ſeſe oſtendunt et ma-
gis

gis numerosæ sunt, eò plus periculi indicatur. Pessimum quoque signum si maculæ apparuerint, et si febris a principio formam typhoideam induerit.

METHODUS MEDENDI.

QUONIAM variola varias formas supra enumeratas induit; luculenter apparet nullam methodum medendi proponi posse unicuique æque accommodatam; sed nonnunquàm necessarium est non solum remediis quæ diversa naturæ, sed etiam quæ prorsus contraria sunt, uti. Ut igitur diversæ methodi medendi adhibendæ sunt, necessarium videtur memorare speciem morbi cui curatio quævis accommodata est; quod, me iudice, melius fieri non potest quàm observando divisionem quam in tradendo historiam adoptavi; secundum quam illa species in quâ, febris ad eruptionem propellendam par est, primo tractanda est.

Morbum hujusce naturæ fore concludere licet, si febris eruptiva synocha pura sit sine delirio vel alio symptomate violenti. Paroxyfmi epileptici tertio die occurrentes idem denotant. Hi paroxyfmi plerumque nullum remedium postulant. Si vero aliquod necessarium videtur levatio tepidæ adhibenda est. In hac formâ curatio admodum simplex est, et consistit in admiffione liberâ aëris frigidi cum frequenti usu liquorum subacidorum, quibus et fructus recentes addi possunt. Alvus quotidie laxa servanda catharticiis mitioribus, qualia sunt cremor tartari, sales neutri, pulvis jalapii compositus, &c. Ante eruptionem opium nunquam adhiberi debet, ob ejus proclivitatem ad augendam diathesin inflammatoriam. Finitâ eruptione, in eorundem remedium usu perseverare debemus, hîc vero defluxio major ab intestinis citatur, quæ per totum morbi decursum continuatur, et semper numeri pustularum rationem fervare debet. In nullo alio morbo plus prodest catharsis;
nam

nam per eam, derivationem ad cutem amovemus quæ perspirationi parum idonea est, et porro remedium omnium aliorum delirio in hoc morbo nonnunquam observato accommodatissimum est, catharsin enim sæpe sequitur remissio delirii. Sectiones cadaverum eorum qui usque ad mortem delirabant ostendunt fordes aggregatas ad arcum coli, quas delirii, causam fuisse probabile est, et virisimile videtur earum evacuationem vitam ægri præservasse. Hoc tempore ad mitigandam irritationem, quæ a tensione cutis quam efficit maturatio pustularum pendet, anodyna indicantur, quo consilio opium sæpe administratur. Verum ob effectum alvum astringendi, quem possidet, non videtur tantum prodesse quantum alia remedia ejusdem generis quæ hanc potestatem non habent. Hujus generis hyoscymus esse videtur, nam experientiâ docemur ab eo irritationes omnes amoveri, et somnum induci, quamvis alvum solvere potius quam astringere propendet. Hæc igitur et mundi-

ties

ties (quæ in omni formâ morbi sedulò observanda est) implent rationem medendi quæ plerumque in hac formâ necessaria videtur; et si rectè adhibitæ sint semper ægri a morbo eriperentur, qui sibi relictus fortasse pessimis symptomatis originem præberet.

In secundâ formâ omnia remedia nuper recensita adhibenda sunt, et magis intendi debent. Venesectio insuper aliquando necessaria est ad eruptionem propellendam, et præsertim si æger adultus est, et lauto cibo cum usu liquorum spirituosorum affuetus, et si symptomata inflammationis longè progrediantur: sed cavere debemus ne hæc praxis ultra modum adhibeatur et debilitas sequatur. Angina hujus formæ comes compescenda est gargarismatis detergentibus, quæ, si æger se gargarizare non potest, in os syringis ope injicienda sunt. Interdum autem eo procedit angina, ut vesicatoria faucibus externis applicanda postulat. Narium concretioni obviam eundem

eundum est linteolis linimento quovis simplice madefactis, et in nares introductis, Tarsi quoque, ne sibi invicem adhereant, illinendi sunt. Exsiccatione pustularum titillatione angitur æger, unde (præsertim si infans est) sese unguibus lacerare impellitur. Hoc vero nequam finendum est, ideoque manus ægri cooperiantur, et titillatio amoveri potest larvâ ex linteo delicatissimo factâ et imbuta linimento aquæ calcis faciei impositâ. Tussis aliquando urget, quæ ab irritatione faucium pendet; cui electuanum ex mucilagine quavis et opio multum proderit. Febris secundaria eodem modo ac febris communis tractanda est. Usitatum est sub morbi finem corticem Peruvianum adhibere. Sed non videtur multum prodesse, et etiam nocere potest, ventriculum opprimendo. Igitur melius videtur ab usu ejus omnino abstinere. Affectio oculorum, quæ sæpe hanc morbi speciem sequitur, præcipue attentionem meretur. Vulgo solent medici administrare calomelas, attentione autem

tem adhibitâ ne ptyalismus superveniret, si vero hæc ulteriùs progressa est, et opacitas formatur, tunc ad acria nonnulla concurrendum est, qualia sunt cupri et hydrargyri præparationes, et aliquando quamvis omnia hac remedia tentata sint, tamen æger in reliquam vitam cæcus permanet.

In tertiâ specie praxis longè diversa est ab illâ nuper præscripta. Nam quoniam in hac malum procedit a minore gradu febris, quæ ideo corpus contra morbi effectus præservare nequit, eam augere potius quam minuere debemus. Cui consilio inservire stimulantia varia administranda sunt, uti vinum, sinapismi plantis pedum applicati, vesicatoria partibus internis crurum vel brachiorum admota, quorum vero effectus stimulantibus solummodo permittantur, et postea amoveantur. Si his remediis febris adeo augetur ut eruptionem propellat, tunc morbus tractandus est ut species quævis cui similis est.

Ubi

Ubi ad putredinem proclivitas subest, plerumque vires multum prosteruntur. In tali casu debilitas quo minus fluidorum putridorum excessus venesectione minuatur vetat. Methodus igitur quæ efficacissima videtur catharsis est, dum eodem tempore vires ægri sustinemus vino et cortice Peruviano. Hic æger in magno cubiculo, ubi aer sæpe redintegretur, decumbere debet, indusiumque et stragula indies mutet. Diæta sit mitis, refrigerans, et acidulosa. Nonnunquam vomitus tantum urget ut ægrum impediat a retinendo aliquid in ventriculo, hoc vero amoveatur haustibus salinis effervescentibus. Diarrhœa sæpe sese ostendit primis hujusce morbi diebus, et semper effectibus saluberrimis stipatur. Hæc ergo promoveri debet, et ne vires deficiant vinum administretur, cujus quantitas pendere debet ab ægri vitæ genere, ætate, et debilitatis præsentis magnitudine.

Hic cortex Peruvianus magnopere prodest,

D

aliquando

aliquando vero ventriculus nauseat, sed hæc superari debet, et ad hunc finem perficiendum, cinnamomum, vel aroma quodvis aliud addi potest. Si vero hæc et corticis preparationes adhuc ventriculus fastidit, per anum adhibeatur. A principio cubiculum et stragula aceto aspergantur, et summâ attentione mundities colatur, omniaque excrementa a cubiculo statim auferantur. His modis nonnunquam a pessimis symptomatis æger rursus ad sanitatem reductus est, si vero male processerint omnia, (ut sæpe accidit), tamen quum nobiscum reputemus omnem nostram curam ad eventum felicem procurandam directum fuisse solamen nobis præbere debet.

EXCUDEBANT C. STEWART ET SOCIJ,
ACADEMIÆ TYPOGRAPHI.

Med Hist
W4
E23
1800
R.5